

Arrest

nr. 96 171 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, per faxbericht op 29 januari 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2011 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 januari 2013, alsook van “ *l'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée et maintien en vue d'éloignement (annexe 13septies)*” van 24 januari 2013 en op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 januari 2013 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 januari 2013.

1.3. Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing "*ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée et maintient en vue d'éloignement (annexe 13septies)*", aan de verzoeker op diezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid – verknochtheid

2.1.1. De Raad stelt vast dat de verzoeker twee beslissingen aanvecht, enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2011 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en anderzijds de bijlage 13septies van 24 januari 2013.

De Raad wijst er op dat in principe voor elke beslissing een afzonderlijke vordering dient te worden ingesteld. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS nr. 217.105, 4 januari 2012; RvS 23 juli 2002, nr. 109.504).

2.1.2. De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn betoog niet uiteenzet waarom de beide bestreden beslissingen verknocht zijn derwijze dat zij in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissingen niet verknocht zijn.

De tweede bestreden beslissing, die een beslissing betreft houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op de verwijdering, is genomen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 8°; 7, tweede en derde lid; 74/11, §1, tweede lid; 17/14, §3, 3° en 27, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze beslissing berust op eigen juridische en feitelijke grondslagen die vreemd zijn aan die van de eerste bestreden beslissing, die de ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Lezing van de bestreden beslissingen leert tevens dat in de motivering van de tweede bestreden beslissing ook op geen enkele wijze wordt verwezen naar eerste bestreden beslissing en vice versa. De beslissing van 8 maart 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard bevat *in casu* geen enkele motivering met betrekking tot het opleggen van enig bevel om het grondgebied te verlaten. Er is te dezen dan ook geen sprake van verknochte beslissingen.

Er dient tevens op te worden gewezen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis (of: oud artikel 9, derde lid) van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) niet opschort (cf. o.m. RvS 6

april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), evenmin verhindert een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat nadien een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis (of: oud artikel 9, derde lid) van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626, 12 januari 2007). Het valt dan ook niet in te zien hoe de vordering ten aanzien van de eerste bestreden beslissing een weerslag kan hebben op de uitkomst van de vordering ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Ook omgekeerd valt niet in te zien hoe de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 24 januari 2013 de uitkomst kan beïnvloeden van de vordering tegen de beslissing houdende ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet genomen op 8 maart 2011.

2.1.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt vastgesteld dat de thans bestreden beslissingen niet de vereiste samenhang vertonen opdat de vorderingen tegen deze beslissingen in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk wat betreft de tweede vermelde bestreden beslissing en wordt dan ook enkel behandeld voor zover deze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (cf RvS nr. 217.105, 4 januari 2012; RvS 26 maart 2009, nr. 191.921; RvS 24 juni 2004, nr. 132.951; RvS 23 juli 2002, nr. 109.504), dit is de beslissing van 8 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

2.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

De verweerder laat weten dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2011 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch vast dat ongegrond wordt verklaard, is ingetrokken op 30 januari 2013.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de onderhavige vordering zonder voorwerp is geworden en derhalve doelloos is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van de eerste bestreden beslissing te verwerpen.

2.3. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie op wat de bevoegdheid van de Nederlandstalige kamer van de Raad betreft. De verweerder merkt op dat de vordering geen voorwerp meer heeft wat de eerste bestreden beslissing betreft en dat de tweede bestreden beslissing is opgesteld in de Franse taal.

Ter terechtzitting repliceert de verzoekende partij hierop niet.

De Raad stelt vast dat de verweerder tevens argumenteert dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) een op zichzelf staande beslissing is, die los staat van de thans ingetrokken beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Gelet op feit dat een onderzoek naar de verknochtheid van de vorderingen precies van belang is om na te gaan of deze vorderingen al dan niet op ontvankelijke wijze in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden ingesteld, dient de Raad zich bij zijn oordeel omtrent de samenhang van de bestreden beslissingen te plaatsen op het moment van het indienen van de vordering, hetgeen *in casu* op 29 januari 2013 geschiedde. Wanneer de Raad vaststelt dat de vorderingen niet de nodige verknochtheid vertonen op het ogenblik van de indiening ervan, dient de onontvankelijk van de vordering te worden vastgesteld ten aanzien van de als tweede vermelde bestreden beslissing. Het feit dat, na het indienen van de vordering die meerdere voorwerpen betreft, één van de bestreden beslissingen zonder voorwerp is geworden

tengevolge van de intrekking ervan, kan dan ook geen invloed hebben op het oordeel van de Raad wat de verknochtheid van de vorderingen betreft.

Gelet op hetgeen voorafgaat, met name de vaststelling dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet ontvankelijk is ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, en gelet op het feit dat de verweerder niet verduidelijkt waaruit de onbevoegdheid van de Nederlandstalige kamer van de Raad moet blijken wanneer die kennis neemt van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarvan niet kan worden betwist dat deze initieel is ingesteld tegen twee onderscheiden en op dat moment in het rechtsverkeer aanwezige beslissingen, waarvan de eerste beslissing – dit is de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet - een Nederlandstalige beslissing betreft, dient de exceptie zoals opgeworpen in de nota met opmerkingen te worden verworpen.

2.4. Gelet op hetgeen voorafgaat volgt dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet ontvankelijk is.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend en dertien door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

C. DE GROOTE